

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ЧОРНО-
БЛАКИТНИЙ

БЕНЕДИКТ

Хрускіт кісток відлунує від грубих кам'яних стін камери, одразу за ним — придушене скиглення. Звук приємний та огидний водночас, але я не зупиняюся, щоб розібратися у власних почуттях. Натомість глибоко вдихаю.

Повітря задушливе. Або мені так лише здається через полум'я, що палає в грудях і загрожує все спопелити, ускладнює дихання. Мої руки знаходять тремтячі плечі. Я відчуваю спітнілу, прохолодну шкіру під пальцями й обережно натискаю на ділянки між лопатками та хребтом.

— Ти марнуєш мій час, — спокійно кажу та трохи посилюю хват. — Починай говорити, і це припиниться.

У відповідь чую лише різкий сміх. Це ще дужче розпалює кров.

— Іди до біса, — видавлює з себе Валеріан, й одразу ж отримує ще один удар в обличчя від мого охоронця.

Його голова різко відкидається вбік, але я міцно тримаю його за плечі та, як мовчазне попередження, повільно круговими рухами натискаю пальцями. Дотик надто грубий, щоб бути приємним, але водночас набагато ніжніший за те, що я насправді хотів би йому зробити.

Я мушу свідомо стримуватися, аби не зламати йому шию тут і зараз. Так сильно хотів би дати волю своїй ненависті до Валеріана. Самого лише скорочення м'язів руки вистачило б, аби бодай на мить відчутти контроль над ситуацією. Але тоді нам усе одно бракуватиме головного — відповідей. Відповідей, які мені потрібні, навіть якщо зовсім не хочу їх чути. Я волів би стерти з пам'яті все, що сталося за останні пів року. Бо щойно починаю про це думати — здається, ніби розриваюся зсередини на шматки.

Валеріан підіймає голову та спльовує кров. З горла виривається напружений хрип. Ми вже досить довго тут. Але він

мовчить. І це, ймовірно, друга найбільша помилка в його житті після спроби встромити срібний кинджал мені в серце. Цей хлопець мені ніколи не подобався. Приємно усвідомлювати, що принаймні тут інтуїція не підвела мене. Чого не скажеш про іншу особу...

Я глибоко вдихаю й відганяю ці думки.

— Досі нічого? — холодно запитую. — Я так розумію, рука тобі більше не потрібна.

Цього разу мої люди не чекають відповіді. Ще один хрускіт проноситься склепінням підвалу, і йому ламають другий палець. А тепер — третій. Четвертий. Великий палець залишають наостанок.

Валеріан стискає зуби й намагається дихати попри біль. Мої пальці гладять його шкіру — зрадливо ніжний дотик. Нахиляюся до його вуха.

— Ти знаєш, чим корисна кров вампіра? — шепочу. — Вона зцілює вас, людей. Допомогає вашим крихким кісткам заново зростися. Ми можемо повторювати це знов і знов, допоки ти не розкажеш усе, що мене цікавить. Де решта твоєї родини?

Він обертає голову, і я підпускаю його обличчя майже впритул до свого. Схожість із Флоренс тепер майже не помітна. Ніс зламаний, а щока розсічена. Одне око запухле, інше — залите кров'ю, а холодна блакить райдужки ще дужче контрастує з теплим карим кольором очей Флоренс. Та він однаково нагадує мені про неї. Можливо, тим самим непохитним, зухвалим поглядом — характерна риса сім'ї Готорн.

— Іди до біса, — уривчасто повторює він і цілком серйозно намагається бодай якось вдарити мене головою.

Я без зусиль ухиляюся, за два швидких кроки обходжу стілець і цього разу сам вдаряю його в обличчя. Бризкає кров, але, на його щастя, на мій дорогий костюм не потрапляє.

Я хапаю Валеріана за горло та стискаю. Він захлинається — звук такий самий жалюгідний, як і він сам. Його погляд затуманений, щелепа, здається, зламана. Говорити в такому стані важко, але мені вже байдуже. З кожною хвилиною, проведеною тут, Валеріан дедалі дужче випробовує мою витримку. І якщо він однаково не збирається відповідати...

Його обличчя поволі синіє. Відчуваю певне задоволення від цього видовища. З іншого боку — огиду від самого себе.

Рвучко відштовхую Валеріана, і він разом зі стільцем падає назад. Не знаю, чи зумів він підняти голову, щоб не вдаритись об тверду кам'яну підлогу. Мене це не хвилює. Полум'я в грудях поглинуло будь-яке співчуття до нього. Він хапає ротом повітря, тож, очевидно, досі живий. Але вже за двадцять хвилин йому здаватиметься, що краще б він помер.

Я підходжу до нього, дивлюся згори й цілком спокійно дістаю хустинку з піджака, витираю кров з руки. Не можна, щоб він побачив, як я закипаю. Як успішно він вдарив, навіть якщо й не влучив у справжню ціль.

Після спроби замаху в день літнього сонцестояння я не зімкнув очей. Родина Готорн сколихнула весь Лондон. Вампіри, які й так зневажають людей, вимагають відплати. А «Червоний дощ» користує з їхнього невдоволення, ще дужче розпалюючи його. Настільки, що всі закони вже майже втратили силу. А розплачуються за це невинні люди.

Щоб зупинити заворушення в місті, мені потрібно знайти винних. Має пролитися кров, щоб розлючений натовп вампірів за мою спиною заспокоївся. А Валеріана й Флоренс забракне. Мені потрібна вся сім'я.

— Ти взагалі усвідомлюєш, до чого призвів твій жалюгідний захват на моє життя? — суворо запитую, а він ошелешено кліпає на мене низу. — Дюжина вбитих людей, як-от ти, тільки за

минулу ніч. Невинні гинуть через твої злочини. То хто тепер монстр — ти чи я?

Попри свій стан він хрипко, уривчасто сміється.

— Тобі вже не допомогти, — захрипло промовляє він, кривлячись від болю.

Він витривалий, цього не заперечиш. Але це лише посилює розпалену лють, і вона дедалі впевненіше захоплює мене. Я ступаю крок назад.

— Підніміть його, — наказую своїм охоронцям, і вони знову тягнуть Валеріана разом зі стільцем.

Він вишкірює свої закривавлені зуби, а я фиркаю, похитуючи головою. Наступні слова викликають у мене огиду, але я вимовляю їх із холодною впевненістю:

— Це твій останній шанс сказати щось корисне. Інакше мені доведеться продовжити цю розмову з твоєю молодшою сестрою.

У його очах зблискує тривога. А потім він задирає підборіддя, як мала дитина.

— До чи після того, як трахнеш її? — проціджує він у відповідь.

Від мого удару в обличчя він голосно стогне. Його голова знову відкидається вбік, з напіврозтуленого рота тече кров.

Я дивлюся на нього з ненавистю. Погляд ковзає його голим, залитим кров'ю торсом, і залишки мого самовладання охоплює полум'я.

— Принесіть мені ніж, — вимагаю так спокійно, як тільки дозволяє мій голос. — Тупий. Якщо вже він не говорить, то принаймні волію почути, як він кричить.

ФЛОРЕНС

Затхлий холод пронизує Лондонський Тауер і повільно, але невпинно в'їдається в кожну клітину тіла. За крихітним віконцем камери світить червнєве сонце, але жоден його промінь не приносить мені тепла. Я тремчу без упину й хоча перебуваю високо, в одній із веж, товсті цегляні стіни навколо змушують почуватися так, ніби мене поховали живцем.

Я вже два дні замкнена тут. Два дні нестерпної невизначеності, наодинці з соромом і провинною, гнівом і жалем. Розум досі не усвідомив того, що сталося. Зате серце вже давно розбилося на криваві частинки.

Я почуваюся такою до біса безпорадною. Хоча й розумію, що життя розбилося шцент, однак нічого не можу вдіяти, нічого не можу змінити. Мабуть, я мала б кричати, вириватися, плакати. Але почуваюся так, ніби втратила себе — ніби справжня Флоренс залишилася десь поза цими стінами, і я не можу до неї дістатися.

Пальці та зуби німіють від холоду, думки сплутані, а почуття — годі розібрати. Єдино чітким і виразним, як сіль на відкритій рані, залишається лише спогад про останні хвилини свята сонцестояння. Розлючене обличчя Бенедикта та крижана усмішка Вала.

Я й без пояснень розумію, що відбулося. Є лише одне логічне пояснення катастрофі, яка трапилася того вечора.

Мій брат зрадив мене.

Валеріан запевнив у своїй підтримці, але наступної секунди отруїв мій келих шампанського, аби добутися до короля. Напевно, Бенедикт досі живий лише тому, що я випила лише половину. Можливо, якби допила, його стан був би тяжчим, і срібний кинджал у руці Вала не схибив би.

Від цієї думки я починаю тремтіти. Тішуся, що Бенедикт живий, але він жодного разу не прийшов до мене. Я досі ув'язнена.

І це змушує думати, що він уже ніколи не подивиться на мене як раніше. Та ніч зруйнувала все, що було між нами. Я втратила його одразу після того, як вирішила боротися за нього.

Заради цього чоловіка я відмовилася від усіх своїх переконань. Болісно вирвала їх зі своєї душі лише заради крихітного шансу на спільне майбутнє, яке тепер у мене відібрали.

Якщо задуматися, мене вражає не те, що я кохаю Бенедикта, а радше те, за скільки часу усвідомила це. Зрештою, я ніколи не відчувала до нього огиди, у якій переконувала себе. Навпаки. І якби до останнього не трималася за хибні переконання своєї родини, можливо, усе склалося б інакше. Тоді король не був би моїм ворогом, а я — ув'язненою з невідомою долею.

Якби я хоча б знала, що вони планують зі мною...

Кажуть, є дві причини, чому злочинців утримують у Тауері, а не в одній з сучасніших в'язниць. Ув'язнених тут чекають або тортури, або страта — а найчастіше обидва варіанти.

Мене знову проймає дроз, і я тісніше скручуюся на жорстких нарах, натягуючи на плечі тонку ковдру. Попри втому про сон годі й думати. Думки крутяться без кінця, і щойно заплющую очі, мене наздоганяють кошмари.

Якщо пощастить, вони не знайдуть доказів моєї вини. Зрештою, я нічого не зробила, лише випила те кляте шампанське. Але не була б зараз тут, якби Бенедикт вірив у мою невинність. Або...? Можливо, Еріс заборонила йому приходити, поки вони все з'ясують?

Але навіть якщо так... Доля Вала вже вирішена. Він помре за свої вчинки. Якщо, звісно, ще живий.

Думка про нього наповнює мене водночас гнівом і відчаєм. Після всього, що сталося, я маю безліч причин зненавидіти свого брата. Але горло стискається від страху за нього, а очі наповнюються слізьми від думки про його страждання десь у цих стінах.

Я знаю Вала. Він рибою мовчатиме під час допиту. А це, найімовіrnіше, завдасть йому ще більше страждань.

Я ж... Не знаю, чи вистачило б мені духу мовчати. Принаймні не дуже довго. Добре, що родина й без того завжди приховувала від мене найважливішу інформацію. Я навіть не знаю, де вони зараз. Вал мав відвести мене до них, щойно я вб'ю Бенедикта. І хоча не робити цього — рішення правильне, частина мене шкодує про це. Бо рятуючи життя Бенедикта, я поставила під загрозу свою родину.

На коридорі лунають кроки, і я мимоволі застигаю. Кілька годин тому мені вже приносили тацю з їжею, і навряд чи несуть ще одну.

Я стримую порив сховатися під ковдрою й натомість підіймаюся. За дверима чую низький, невиразний голос, далі — клацання замка. Я випрямляюся й гордо підіймаю голову.

Хай там що, я зустрінуся з цим віч-на-віч. У мене немає іншого виходу. Якщо чинитиму спротив, мене просто витягнуть з цієї камери, зав'язаною, з кляпом у роті. А якщо співпрацюватиму, можливо, мені вдасться висловитися й пояснити все Бенедикту.

Але коли відчинилися двері, уся рішучість зникла, наче й не було. Лець вловний, знайомий запах торкається мого носа. Зелені очі обшукують крихітну камеру. Ми перетинаємося з Бенедиктом поглядами, і біль у грудях раптом стає таким сильним, що лець не падаю на коліна.

Я одразу розумію, що не знаю чоловіка, який стоїть переді мною. За знайомими рисами обличчя ховається щось зовсім чуже. Лице Бенедикта спотворене, сповнене ненависті, і від такого його вигляду моєю спиною проходить дроз. Тіло прагне кинутися в його обійми, але сумнівів немає — король прийшов не для того, щоб утішити мене чи пробачити.

Навпаки.

Здається, ніби він, чорт забирай, хоче вбити мене.

Я непорушно стою, поки його погляд ковзає моїм тілом. Він дивиться на пошарпану закривавлену сукню, яку я досі не змінила, відраза в його очах, здається, розгоряється з новою силою. Я можу лише здогадуватися, про що це йому нагадує — наш останній вечір разом і мою жорстоку зраду.

Бенедикт повільно зачинає за собою двері й наближається до мене, а я несвідомо відступаю.

Я майже відчуваю його ненависть. Наче сама присутність Бенедикта спалює повітря й позбавляє кімнату кисню. Не можу дихати, коли він так на мене дивиться, тому уникаю його погляду. Натомість роздивляюся його білосніжну сорочку.

Верхні гудзики розстібнуті, наче йому теж бракувало повітря. Але загалом його вигляд не пасує до охайного одягу. Бенедикт блідий і виснажений — непоголений, кучері скуйовджені.

Ще кілька днів тому я ніжно погладила б пальцями це волосся. Але тепер не можу промовити й слова через страх, що він утратить над собою контроль. І завмираю, коли бачу його руки. Це... кров?

Він підходить ближче, і мій пульс прискорюється. За якусь мить впираюся в холодну кам'яну стіну.

Я не можу не дивитися на нього. Погляд Бенедикта неминуче нагадує мені про нашу останню зустріч. Момент, коли Вал встромив йому кинджал у груди, а я благала не вбивати мого брата. Це вперше він подивився на мене з огидою, але, можливо, віднині так буде завжди. Ніжна симпатія, яку король так довго відчував до мене, зникла в якійсь темряві. Зотліла в полум'ї моєї зради.

— Бенедикте, я... — починаю, поки він долає останню відстань між нами.

Його закривавлені пальці обхоплюють мою шию та змушують замовкнути. Він не стискає, але його хват доволі міцний

і тримає мене притиснутою до стіни. Тепло його тіла змішується з холодом каменю позаду, і знайомий аромат лісу зусібіч огортає мене.

— Ти говоритимеш лише тоді, коли я дозволю, — наказує він, і від його різкого тону я починаю тремтіти. І все ж відчуваю по-колювання в кінчиках пальців. Прагну доторкнутися до нього. Притягнути ближче до себе.

Хочу заперечити, але не встигаю й рота розтулити, як його хват одразу міцнішає.

— Я не хочу нічого чути! — кричить він, і волосся на моїх руках одразу стає дибки.

Він задихається, плечі ледь тремтять, ніби він щосили намагається не зірватися.

Я не можу повірити, що він здатен завдати мені болю. І водночас уявляю, що буде, якщо він таки стисне пальці. Якщо дасть волю цій люті, яка вочевидь закипає в ньому.

Я ковтаю, і погляд Бенедикта зупиняється на моєму горлі. Він глибоко вдихає, і ледь відчутно торкається великим пальцем моєї артерії. Він за цим прийшов? За моєю кров'ю? Чи просто розмірковує, як краще мене вбити?

— Хочеш випити з мене? — шепочу я, і його обличчя похмурніє.

— Мовчи, — гарчить він. У його глибокому голосі криється загроза, яка ще дужче розбиває мені серце.

— Та хоча б вислухай, що я...

— Це наказ! — гримить він, і я здригаюся. Він сильніше притискає мене до стіни, і його груди наближаються до моїх, а я відчуваю дихання на своїй щоці.

— Можливо, тобі варто звикнути їх виконувати. Чи хочеш дати мені ще більше причин тебе засудити? Уперед, Флоренс. Комай собі могилу власноруч.

Я зводжу руки, доторкаюся до його живота, але відчуваю сіпання пальців на горлі, і поспіхом опускаю їх. Натомість стискаю кулаки, намагаюся дихати крізь біль, що заповонив усе тіло.

— Як ти можеш засуджувати мене, коли навіть не дав шансу все пояснити? — шепочу я.

Він лише кволо хитає головою.

— Не змушуй мене завдавати тобі болю.

Я знаю, що це погроза. Але чому вона схожа на благання?

Усередині зароджується надія. Якщо Бенедикт досі хоча б щось відчуває до мене, можливо, я зможу змусити його вислухати. Повірити мені. Бо хай ким він зараз вважає мене, це не вся правда. І Бенедикт, мабуть, теж про це підозрює, тому що, не розмовляючи зі мною, він пропускає велику частину головоломки. Докази проти мене лише поверхові. Якщо вони і є, то скільки ж їх?

Можливо, він знайшов кинджал. Можливо, допитав Вала. Можливо, на руках Бенедикта кров мого брата.

Мені погано. Та я стискаю губи й мовчу. Ця тиша роздирає мене зсередини, але я змушую себе бути терплячою. Злість нічого не змінить.

Бенедикт послаблює хват. Його погляд знову опускається до мого горла, і після секунди вагань я нахиляю голову, пропонуючи свою кров. Що довше він на мене дивиться, то шаленіше калатає моє серце. Я прагну його близькості. Чогось, що хоч трохи нагадуватиме минуле, хоч яким воно було. Просто хочу відчутти його. Хочу, щоб він продовжував підживлювати цю іскру надії в моїх грудях, щоб дав мені щось, за що можна вчепитися. Бо зараз мені здається, ніби падаю в прірву. І наче земля вже небезпечно близько.

Але Бенедикт не наближається. Він не опускає голови, не доторкається до моєї шкіри руками.

Натомість відпускає. Знову віддаляється й розчаровано розвертається до дверей.

Серце стискається. Я не хочу, щоб він ішов. Не хочу, щоб залишав наодинці з каяттям і невизначеністю. Що розповів йому Вал? Мій брат живий, чи він його вбив? І коли мене спіткає така сама доля, якщо він зараз навіть не дозволяє мені говорити до нього?

Чорт забирай, чоловік, якого я кохаю, здається, зник, і я не можу зрозуміти цього нового, чужого Бенедикта. Він катуватиме мене? Уб'є? Чи справді залишить гнити в цій сирій темряві, як обіцяв у день сонцестояння?

Він перетинає камеру, і я згарячу кидаюся за ним.

— Бенедикте, будь ласка!

Він хапається за дверну ручку.

— І це все? — затамувавши подих, запитую я і кліпаю, щоб стримати сльози. — Навіщо це все? Ти прийшов сюди просто помучити мене?

Він обертається, його обличчя знову просякнуте гнівом.

— Ти навіть не уявляєш, що означає це слово! — кричить він. — Я мав би вбити тебе просто зараз, ти це розумієш? Ти гідна лише пекла.

— То зроби це! — вигукую я. — Уперед, покарай мене! Полегш-но собі життя, навіть не дізнавшись правди!

— Я знаю правду, Флоренс.

— І яка ж вона, на твою думку?

Він просто ігнорує мене й знову відвертається.

— Дай мені хоча б п'ять хвилин усе пояснити! — благаю, але він знову тягнеться до дверної ручки. Я хапаю його за рукав у бажанні стримати. — Бене!

Бенедикт так швидко реагує, що я не встигаю навіть отямитися. Одної миті я відчуваю під пальцями тканину його сорочки, а вже наступної він заламує руки за спину, хапає зап'ясток однією

рукою й притискає обличчям до стіни поруч із дверима. З несподіванки я зойкаю. Безпорадно обертаю голову й перехоплюю його погляд. Його хватка залізна, а в очах — обіцянка жорстокості, яка вибиває мене з рівноваги. Усією душею досі сподіваюся, що він не здатен завдати мені болю. Але розум уже давно усвідомив, як сильно я вдарилася об цю грубу кам'яну стіну, і як боляче він стискає мої зап'ястки.

Бенедикт — мій ворог.

Хочу я цього, чи ні.

Мій пульс прискорюється, а від його близькості шкіра палає вогнем. Ніби в уповільненій зйомці, він нахиляється до мене. Не відводить погляду. Його голос — не що інше, як шепіт.

— Назви мене так ще раз, і я особисто вирву твого брехливого язика. Зрозуміла?

Я важко ковтаю.

Моє серце було розбите вже давно, але тепер здається, що Бенедикт розтоптує його уламки. І він кожен розтирає підшвами на порох, який, мов наждачний папір, шкрябає мою зболену душу.

Горло наче зв'язане. Сироти вкривають усе тіло, але я не можу нічого з собою вдіяти, досі тримаюся за свою наївну надію.

— Ти ніколи не зробив би такого, — шепочу. — Це не ти.

Бенедикт холодно всміхається.

— Ти в цьому впевнена? — тихо запитує. — Інколи саме ті, кого ми, здавалося б, найкраще знаємо, обманюють нас найдужче.

Він різко відпускає мене, і не встигаю я повернутися, як Бенедикт виходить із камери. З гуркотом зачиняє важкі двері, і я чую, як його кроки віддаляються коридором.

Я завмираю на місці, наче скам'яніла, і дивлюся йому вслід. Серце продовжує шалено калатати. Дихання уривчасте, а сльози нарешті починають текти щоками.

Марі Нігофф

Це вже кінець?

Для нас?

Для мене?

Чи, може, це лише початок мого покарання?

Я не хочу дізнаватися цього.

ЗМІСТ

Розділ перший. Чорно-блакитний	11
Розділ другий. Білий голуб	25
Розділ третій. Кохання як зброя	37
Розділ четвертий. У крові	57
Розділ п'ятий. Кохання і війна	79
Розділ шостий. Мінне поле	95
Розділ сьомий. Монстр	119
Розділ восьмий. У полум'ї	139
Розділ дев'ятий. Поганий Поганий Поганий	161
Розділ десятий. Згуба	185
Розділ одинадцятий. Кохання оточує тебе	203
Розділ дванадцятий. Evol	219
Розділ тринадцятий. Кризь пітьму	229
Розділ чотирнадцятий. Утікати	241
Розділ п'ятнадцятий. Мученик	251
Розділ шістнадцятий. Смертельна	259
Розділ сімнадцятий. Забруднена	271
Розділ вісімнадцятий. У пастці	291
Розділ дев'ятнадцятий. Поклик	305
Розділ двадцятий. Усі хочуть правити світом	325
Розділ двадцять перший. Деся удалині	343
Епілог. Прощавай	359